

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 140.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366128416/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

de deri en Figur, der saae ud som to forneden sammenhængende Kvadrater, hvis mellemste Sidelinier kun vare halvt udførte og adskilte med et lille Mellemrum, samt overskaarne af en horizontal Linie, der paa begge Ender dannede en ret Vinkel.

«Er det dit Alvor, mit Barn, at du vil have den Magt, du før ønskede dig» – sagde hun med stille Alvor – «og vil du selv kunne omdanne dit Ansigt – saa udstræk dine tre forreste Fingre paa din høire Haand og læg dem saaledes midt i dette Tegn, at du ikke derved berører nogen Linie! Fremsig saa tre Gange Navnet Hagith, og ønsk af al Magt, hvad du tænker paa! – og, hvis det kan skee uden Synd og Fordærvelse, vil du faae den Evne, du ønskede dig – men du maa ikke tale derom til noget Menneske!»

Thora havde lagt nøie Mærke til hvert Ord. I den høieste Spænding berørte hun de aabne Steder i Tegnet paa den foreskrevne Maade og fremsagde med bævende Stemme det hemmelighedsfulde Ord tre Gange, medens hun inderligt ønskede Magt til at skabe sit Ansigt om. Da Navnet Hagith tredje Gang var udsagt, saae hun i Værelset en Lysning, som øiebliklig forsvandt uden nogen Lyd, og hun folte et stærkt, dog ingenlunde smerteligt Ryk i de tre udstrakte Fingre. Hun tog dem hastig ud af Tegnet, som hun havde brændt sig, og traadte noget forskrækket tilbage. «Hvad var det? Gudmoder!» – spurgte hun og fattede sig – «lynede det? og slog det ned i mine Fingre?»

«Det var den mægtige Hagith, som gav dig hvad du ønskede» – sagde Gudmoderen – «nu stille med hvad det er handet dig og skynd dig tilbage til dine Forældre! de lede allerede med stor Angst om dig i Skoven. – Først imorgen kan du prøve, om jeg har gækket dig eller ei – men saa maa du staae tdlig op eller give Tid til Solen gaær ned – for kun naar Solen staaer op eller gaær ned, kan denne Kraft benyttes.»

Thora saae, forbauset og forskende, paa sin venlige Gudmoder, om hvis fine Mund der spillede et Smil, som hun ikke vidste hvorledes hun skulde forklare sig. «Det er dog vist kun Spøg Altsammen» – sagde hun nedslagen og foer uvilkaarlig med de tre Fingre til Næsen; men den var ligesaa flad som hidtil og lod sig ikke røkke frem – «det gaær mig sagtens, som da jeg var ganske lille og de Store fik mig til at løbe hele Dage med Salt i Haanden efter Fuglene, for at strøe Salt paa deres Haler og gjøre dem til mine Fanger.»

«Deri gjorde de store forstandige Mennesker dig Uret, lille Thora!»